

Единия циганин взел ножа и казал:

— Да си жив, аго, ала страх ме е да ида, че има много вжлци!..

— На ти пишов да се пазиш, — казал турчинжт и подал пишова си.

Циганина взел пишова и отишжл в гората, а другаря му останал да го чака при турчина.

Чакали джлго време.

— Защо се забави другаря ти, — попитал турчинжт.

— Е, аго, брат ми е голям майстор. Какво да е не сече, как да е не дяла. Бавно пипа, ама, каквото изпипне, много струва.

— Кой ще го чака. Иди да го повикаш!

— Да ида, ала няма да ме послуша. И царя да го повика, пак няма да дойде, докато не измайстори както трябва пржките.

— Тжй ли? — викнал сжрдито турчина. — Држж коня, да го измайсторя аз него.

Циганина хванал коня за юздата, а турчина отишжл да дири другаря му из гората. Тук циганин, там циганин — никжде го няма. Зачукал кжлвач: чук-чук-чук!

— Ха, ето циганина... сече тояги, — помислил турчина и викнал високо:

— Мангоо! Вржщай се скоро, че жив няма да те оставя!

Кжлвача се спотаил. След малко зачукал по-далече. Турчина пак надал вик. Викал, викал, ала никой не се обадил.

Най-после турчинжт излязжл от гората. Гледа и шо да види! — другия циганин изчезнал заедно с коня му.

Ив. Пенев.